

Azt mondják az okosok...

Kuchen Zoltán

– **hogy** eléggé vicces, sőt komolytalan, mikor néhány politikusunk (legutóbb Horn Gábor), úgy kezdi nyilatkozatát: „...most nagyon ösztönözlek”. Miért, talán vannak fokozatok? Ezek szerint, előfordul, hogy néha csak félig ösztönöz a mondandó, netán tömény hazugság? Ha nagy voltál a bűnbán, légy nagy a bűnbánatban is.

– **hogy** 18 évvel ezelőtt hazánkban rendszerváltás/változás történt. Vigyázat! A kettő nem ugyanaz. Mert a korábban is a tűz körül somfordáltak sok-sok milliárdot gyűjtöttek, a többségi mezőn ücsörgők továbbra is fáznak. Gazdasági reform csomagokat kaptak bőségesen, de egyet sem a Mikulás hozott. Az egykori egyházi, elvonó és újracsatoló állami tanácsrendszer megszűnt(?). Létrejötték az önkormányzatok, amelyek már nevében is hordozzák az önállóságot. Aztán kiderült, hogy magad uram, de szolga maradtál, egyre több állami feladat kényszerű átvállalására. Állandóan növekvő pénzelvonás és a tanácsai modell szerinti újraelosztás. Pályázatok írogatása. Amolyan testre szabottan. Vess még ki külön helyi adókat. A rákos sejt öngyilkos, de még nem tudja. Felzabálja a körülötte még épségben élőket, amíg lehet. Aztán, ha azokkal jóllakott, addigra az életképesek elfogytak és a rákfene (kormány) is feleli önmagát. A zárt rendszerek önmegszűntek. Elvenni könnyebb, mint segíteni. A parlamenti többség, úgy látszik, nem ismeri Mária Terézia mondását: *a birkát etetni-itatni is kell, hogy nyírhasd és megfejd.*

– **hogy** a lovát a patakhöz vezethetem, de, hogy igyon a vízből, arra nem kényseríthetem. Ilyen a magyar egészségügy. Vízit-, kórházi és dobodj. Ismerősömöt 19-es vércukor szinttel, mentő szállította kórházba. Ráadásul a korábban kiváltságos Kútvolgyibe. Előtte ugyan a folyosón 2-3 órát várakoztatták, mire megjelent az első fehérköpenyes. Kérdezgette. Un. ananézis, vagyis körlevél, vagyis egyik orvos sem hisz a másikkal. Aztán megint semmi. Újabb 2 óra után kapott valami kezelést. Már csaknem járóképtelenül. Kétágyas körtér, maga a csoda. Mellette, a szobából nyílik a zuhanyzó és a vécé. Látszatára a paradicsom. Aztán mikor nehezen vánszorogva az illemhelyre indult, hát az zárta. A nővértől azt a felvilágosítást kapta, hogy az csak a fizető betegeknek jár. Ő csak egyszerű, masszőn végig a 30 méteres folyosón. Ott, a végén van az ingyenes budi. Reform a javából.

– **hogy** enyhén szövegező is bosszantó, amikor bizottsági üléseken, konferenciákon, kiemelt rendezvényeken, ahol a résztvevők kosztümben, öltönyben megadják a hely és az esemény tiszteletét, mindig felbukkan a háttérben valamilyen fotós, kamerás ember. Ő klotygyáiban, szakadt trikóban, elnyújtópuverben. Rá nem kötelező a protokoll. Mert ő állítóg dolgozik. És? Akik érdemleg körbeülnek a tárgyalótérrel, vagy a széksorokat, azok nem? Pedig a történetről szólni, és nem a büdösübb edzőcipősről. Milyen lenne a hozzáállás, ha a kijelölt miniszter a bizottság előtt a szabaddis játszórúdjában mondaná el a választást (pedig lehet, hogy ő a legalkalmasabb). Vagy a parlament éjszakába nyúló szavazásain, a képviselők pizsamában ülnek? Ahol a víz-hordó ember is öltönyös.

– **hogy** a valódi és megrendezett terror cselekmények világában élünk. Ez egy ilyen globális kül- és belpolitikai korszak. Itthon én úgy választom szét, hogy mekko-ra a felajánlott vérdíj. Ha keveske, pár százezer, akkor értem, valakinek csak megéri, akít kihagytak a buliból. Bosszúból kóp. De, ha több millió, akkor ott valami számuk van. Nem fontos. En rendeltet meg, az emberek nem profiznak. A klasszikus mafia szabály, (omerta) ha kidumálsz, másnap meghalsz. És nem viccesek, hanem tényleg. Tehát úgysem kell soha kifizetni. Lásd rendőrpálatát, ahol először három lövedéket regisztráltak, ma már két AK géppisztoly két teljes tárnny golyóit, nyomait. Honnan került elő, hirtelen ennyi hüvely? És munkaidőn kívül zajlott az esemény. És akkor csak három lövedéknyomot találtak. Sorolhatnám, a közelmúlt eseményeit. Nem nevesítem, mert a szerkesztő úgyis kihúzza. Bizonyítékomban ugyanis nincs. Csak logika.

– **hogy** az eu. miniszter asszony egy agresszív rendeletben kötelezővé tette az ágyak melletti számkódos széfeket. Helyes! A beteg néni/bácsi igenis védelemre szorul. Az értekei védelmére. Mert ugye az ember bemegy a kórházba, újnyi vastag arany nyakláncal és több karátos brili felbuválva. Megilleti a nyilvánvédelem. Utána, valami gyógyítástétele is a pénzéért. Aztán kómas állapotban jegyezze meg a betűkből és számokból álló kódot. Majd, ha magához tér, a nővére a kulcsalvá már nyitja is a széfet és mehet isten hírével. Mert az Úr gyógyítsa meg. Ugyanis műszer, gyógyszer-kötszer, de még vécépapír sincs, csak széf. En annak a páncélszekrénynek a nyitójához lenné kíváncsi (főleg a tulajdonosok nevére) akik ezt a termékét értéket a betegekől visszaforgatták. Nem hashajtókra, vagy hánytatószerre gondolok, bár azt is kipróbálhatnák. Pénze és a hatalmas bankszámlákra. En nem lerabolnám őket, csak egy köptetőt adnék be nekik.

– **hogy** a demokrácia nem azonos azonnal, hogy én vadászom a bölényt, vagy fordítva. Egy utolsó, kívánság vacsora, a halálra ítéltet is megillette. A számtalan civil szervezet között, nagy hangon feltűnt a magyar-madagaszkári baráti társaság. Hallgattam egy-két nyilatkozatukat, a mai magyar belpoli-lirikában nagyon szimpatikusak. De nem értem az összefüggést. En, egy magyar-magyar baráti társaságot szívesebben befogadnék. Ahol a szükség, oda kell a segítség. Nem vitatom a szudáni nyomorgó gyerekek helyzetét, de itthon is találnék helyet a segélyeknek. Nemde baptisták? Szeretnék szolgálatostul? Igaz, a szeretet egyetemes. De, először mégis a saját környékünkön osztogassunk.

Az érdi Környezetvédő Egyesület PÁLYÁZATOT hirdet ŐN MIT TESZ AZ ÉLŐ VILÁGÉRT? címmel.

Kérjük írja le – részletesen, max. 3 gépeelt oldalon (kb. 5000 leütés) –, hogy **Őn mit gondol a környezetudatosságról**, konkrétan mit tesz a környezet – ember, állat, növény, épített környezet – megóvásáért. A beérkezett munkákat folyamatosan közzé tesszük honlapunkon és a Városvevő újságunkban – a legjobbakat értékes ajándékokkal jutalmazzuk.
Eredményhirdetés: 2008. május 10.-én, a Madarak és Fák napján. Beküldés folyamatosan avarsosvedo@freemail.hu e-mail címre vagy személyesen minden hónap első keddjén a Szepes Gyula Művelődési Központban

Felhívás

A Szepes Gyula Művelődési Központ képzésművelési rajzpályázatot hirdet az 1848-49-es szabadságharc évfordulójának tiszteletére az általános és középiskolások diákok részére.

A pályaművek bemutatathatják a szabadságharc eseményeit, történelmi alakjait és azt, hogy mit jelent ma számunkra a szabadság. Az alkotások szabadon választott technikával készülhetnek (ceruza, pasztell, akril, tempera stb.), melyet A/4-es vagy A/3-as méretben készpárturval ellátva kérjük beküldeni. A beadott munkákat szakmai zsűri értékeli, díjazza, és általuk javasolt alkotásokból a Parkvárosi Közösségi Ház kiállítóterében rendezünk kiállítást.

Beküldési határidő: 2008. március 5-ig, Lukács Orsolya nevére kérjük személyesen vagy postai formában eljuttatni a művelődési központba. Az alkotások hátoldalán kérjük feltüntetni: a pályázó nevét, életkorát, lakcímét, a kép címét és technikáját. Ha iskolán keresztül pályáznak az iskola nevét, az osztályt és a felkészítő tanár nevét. **A kiállítás megnyitja: 2008. március 12. szerda 15 óra.** **A kiállítást megnyitja: Wegenast Róbert festőművész.** **Helyszín: Parkvárosi Közösségi Ház (Érd, Bajcsy Zsilinszky u. 206.)**

Csapidában a nagycsaládosok

Orlai Sándor

Számos három vagy annál több gyermekkel nevelő szülő tagja a Nagycsaládosok Országos Egyesületének. 2006 november 6-án működik az egyesület érde csoportja. Feladatunknak érzik egy olyan összetartó csoport létrehozását, amely cselekedeteiben, tevékenységében, gondolkodásmódjában erkölcsi és szellemi értéket tud felmutatni ebben a rohanó világban.

Fontos az egymás iránti bizalom, egymás elfogadása, a szeretet. Olyan közösséggé szeretnénk kovacsólni, ahol a gyermek, a család ÉRTÉK, amelyet ápolni kell, vigyázni kell rá.

Napjainkban a Nagycsalád ritka kincs. Az általuk megtestesített értékek mással nem helyettesíthetők. Egy-egy háztartásban több gyermeket nevelni nagy felelősség, édes teher.

És Ága-Boga Nagycsaládosok Érdi Egyesülete vezetője, KARDOSNÉ GYURKÓ KATALINNAAL beszélgettem a továbbtanulásukat el lehetetlenítő tandíjról.

– *Józan ésszel belátható, hogy a nagycsaládosok, akik legalább 3, de sokszor 4-5 vagy akár 10 gyereket is nevelnek, nem tartoznak az egy félre eső kiemelkedő jövedelemmel rendelkezők közé. Vegyük sorra: melyek azok a kiadások, amelyek jobban sújtják őket, mint az egyedülállókot?*

– Nézzük inkább abból a szempontból, hogy egy keresőre hány fő eltartott jut egy családban. Természetesen ez az arány magasabb a több gyermekes családnál, de az egyedülálló szülők esetében is megfigyelhető, hogy beteg gyermek esetén, ha valamelyik szülő nem tud munkát vállalni. Ezekben az esetekben az egy keresőre eső élelmiszer, lakásfenntartási költségek is sokkal magasabbak, mint másoknál. Ahol az eltartottak zömmel gyerekek, ott magasak az egy keresőre jutó ruházatközlési, iskoláztatási, kulturális és sportköltségek is. Ahol sok kisgyermek él, ott magasabbak lehetnek a gyógyszerköltségek is. Ahol a gyerekeknek gyógyászati segédeszközre is szükség van, lényegesen magasabb költséget jelent, mint a felnőttéknél, hiszen egy gyermek kinőhet, eltörheti a szemüvegét.

– *Magyarország népessége fogyóban, egyre kevesebb gyerek születik. Ez a kormány eddig sem arról volt híres, hogy a családoknak, a gyereket nevelőknek kedvezett. Elvetette a családi adózást, megvont jónéhány támogatást. Most azon felül, hogy az általános és középiskolai oktatást komoly megvonásokkal sújtotta, a felsőoktatást is megnehezíti, esetenként ellehetetleníti a szegényebbek számára. Ha a kormány tervei szerint megvalósulna a tandíj, hányan nem jutnának be a nagycsaládokból a felsőoktatásba? Az eddigi kb. 80 ezer Ft/hó kiadás hogyan bírják és bírnák-e a többletet?*

– Úgy gondolom, hogy már eddig is sok családban gondot okozott a felsőfokú oktatással együtt járó kiadások fedezése. Nem véletlen, hogy a fizetéses képzéseket eddig is főleg a módosabb szülők gyermekei, vagy a már dolgozó, de független fiatalok vették igénybe. A kevésbé tehető családgömbből származó gyerekek törekedtek bekerülni az állami-

lag támogatott képzésekre, és persze a kollégiumokba. Még így is sokszor a diákok maguknak teremtették elő az egyetemi élethez szükséges zsebpénzt. Nehéz számomra elképzelni, hogy a tandíj bevezetése után egy 5-6 gyermekes család felvállalja gyerekei főiskolai, egyetemi tanítási-tartását. Az idej felvételi adatokat ugyan még nem tették közzé, de valószínű, hogy már most sokkal kevesebb diák felvételizett, mint az előző évben.

– *A jövő a ma felnövő generáción múlik. Nagyon fontos, hogy ki-művelti emberfők éljenek Magyarországon, hiszen jöszerevel más nyersanyagunk nincs is. Elképzelhető-e, hogy a tandíj a társadalom fokozódó kettészakadását hozza magával? A szegényebb családok terveiben talán már fel sem merül, hogy taníttatni kellene a gyereket, és már középiskolába sem íratják. Tényleg dél-amerikai típusú ország leszünk?*

– Azt hiszem, a legfontosabb feladatunk, hogy boldog, elégedett gyermekekkel neveljünk. Ha az egyik fiatal szívesen dolgozik a fával, legyen lehetősége asztalosnak tanulni, ha azonban egy fiatal orvosnak, tanárnak, ügyvédnek szeretne tanulni, akkor legyen meg számára a választás szabadsága. Hosszú távon az államnak is befektetés, hiszen a szellemi töké mellett egy diplomás valószínűsíthetően magasabb adót fog fizetni.

A közoktatásban lopakodó tandíjjal találkozhatunk, ami növeli az esélyegyenlőtlenséget. Ilyenek például a zakkör, a sport, a zene, a nyelvtanulás, a nyelvvizsga költségei. A felsőoktatási tandíj általános tétele már a középiskolai jelentkezéseket és a társadalmi csoportok szerinti összetételt is hátrányosan befolyásolja, hiszen minek gimnáziumba felvételizni, ha úgysem mehet egyetemre a tanuló. Napjainkban komoly verseny van, egy-egy tehetséges fiatal előmenetelt jelentősen befolyásolhatja az anyagi korlát.

– *Hová tűnik a társadalmi szolidaritás? Lassan a kaparj kurta szemlélet uralkodik mindenütt, azt mondják sokan, hogy én is mindent néztek, nehogy már másért is*

nekem kelljen! Vagyis az önzés kezd eluralkodni. Jó ez nekink? Mit tehetünk ellene?

– Számomra a fenti szemlélet a gazdagok lázadásra, azoké az embereké, akik soha nem szorulnak rá mások segítségére, akik mindig mindent ki tudnak fizetni a saját pénzükből és úgy gondolják, pénzen minden meg is vehető. Ez a lázadás a szegények lázadását készíti elő, és fokozza a szolidaritás emberek összetartását.

Minden tisztelem és elismerésem a családjaimé. Azoké az embereké, akik 4, 5, 6 vagy annál több gyermek mellett is ismerik az adakozás örömét, akik felvállalják, hogy nehéz helyzetük ellenére, támogatják a náluk még nehezebb körülmények között élőket. Akik a karácsonyi készülődésük közepette 26 gyermeknek készítették és vittek ajándékot egy eldugott kis Pest megyei faluba, akik lemondtak közel 1 tonna lisztről, hogy azt elvigyék az ország szegényebb részébe, vagy egyszerűen csak segítettek a másik emberen egy jó szóval, egy meghitt beszélgetéssel. A társadalmi szolidaritás még nem tűnt el teljesen, de kétségtelen, hogy veszélyben van.

– *Úgy érzi, hogy a civil társadalom kezd magára találni? Hiszen egyre több spontán, nem pártok által kezdeményezett megmozdulás, akció indul (tüntetések, népszavazás, sztrájk stb.).*

– Igen, azt hiszem, napjainkban a kormány olyan felkavaró intézkedéseket hajt végre, hogy páratlan összefogásoknak lehetünk tanúi. Aktívan bekapcsolódnak a civil életbe annyit jelent: felélességet vállalni a döntéseinkért, tudatosan részt venni a számunkra fontos események alakításában, befolyásolásában, véleményezésében. Persze, egy erős civil társadalom nehéz kormányozni. Március 9-én mindenkinek ott a helye a népszavazáson. Lehetőségünk van IGENT mondani arra, hogy a gyermekeink egyetemre jár-hassanak, IGENT mondani arra, hogy egészséges nagyszüleink legyenek, IGENT mondani a családok jövőjére!

a jövő igennel kezdődik

szociális népszavazás
2008. március 9.

a felelős döntés